

ตำนานพระธาตุพนม
จังหวัดนครพนม

พระพนมนครานุรักษ์
มีความเลื่อมใสพิมพ์ไว้เพื่ออุทิศส่วนประโยชน์
ที่ควรจะได้จากหนังสือนี้ สำหรับบำรุงการ
พระศาสนาในจังหวัดนครพนม

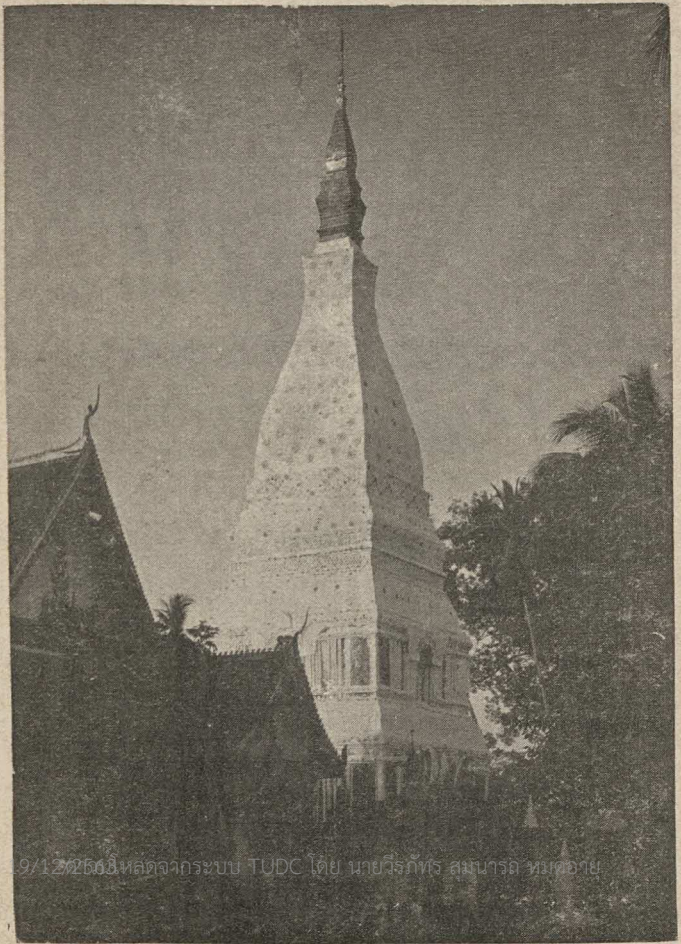
จำนวน ๒๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๔๗๔

19/12/2568 ผลิตจากระบบ TUDC โดย นายวิรัชกร สุนทรภักดิ์ หมดอายุ

พิมพ์ที่โรงพิมพ์พระจันทร์ ท่าพระจันทร์

พระนคร

9/12/2563 หลอดจากระบบ TUDC โดย นายวิรุฬห์ สมานารัตน์ หมดอายุ

รูปพระธาตุพนม

คำนำ

หนังสือตำนาน พระธาตุพนมที่พิมพ์ในสมุด
เล่มนี้แต่งในภาษาไทยเหนือ มหาเสวกตรี พระ
ยาเพชรรัตนสงคราม (เลื่อง ภูมिरัตน) แต่ยังเป็น
พระยาสุนทรเทพกิจจารักษ์ สมุหเทศาภิบาลมณฑล
เพชรบูรณ์ ได้มีแก้ใจเสาะหามาถวายไว้ในหอ
พระสมุด ฯ ตำนานพระธาตุพนมนั้นใครจะเป็นผู้
แต่งแลแต่งเมื่อใด มีความจริงเพียงไหน ไม่ได้
ความปรากฏชัด แต่เป็นหนังสือที่นิยมกันอยู่ใน
ภูมิประเทศนั้นเรื่อง ๑ ประกอบกับพระเจดีย์
สถานธาตุพนมซึ่งเป็นของโบราณ แลเป็นที่
เคารพ นับถือของ ประชาชนทางประเทศแถบนั้น
มาช้านาน ราชบัณฑิตยสภาจึงพิมพ์รักษาไว้มิให้
สูญเสีย บัดนี้พระพนมนครานุรักษ์ มาขอ
อนุญาตพิมพ์เป็นครั้งที่ ๒ เพื่อเป็นสาธารณประ

โยชน์ในจังหวัดนครพนม ราชบัณฑิตยสภาอนุ-
ญาตให้พิมพ์ได้ตามประสงค์ และขออนุโมทนา
ในกุศลเจตนาด้วย

ราชบัณฑิตยสภา

วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๔

ตำนานพระธาตุพนม

ปฐมาย ทิสาย กปฺปณฺณคิริสุมิ ปพฺพเต
มหากุสสเป จปีติ พุทฺธอรุณฺกชาตุํ สิริสา นนามิ
นโม ธาตุหทยํ อหิ สามิ ฯ

บัดนี้จักจาแต่เดิมพระพุทฺธเจ้าณฤพานไปได้ ๘ ปี
ปดาย ๗ เดือน ๆ ดิบดองขวันวันพุช นักขัตฤกษ์ชื่อ
ว่ากคติกา วันนั้นยังมีมหากัดัดปะเจ้า และอรหันตเจ้า
๕๐๐ คน เป็นประธานกับบริวาร จึงนำเอาอุงฺก
ชาตุ พระพุทฺธเจ้ามาตั้งภูก้าพรว้า แล้วจึงมาบรรจุ
ไว้ในเค้าไม้โพธิ์ไทรก่อน แล้วพระยาสุววรรณพิงคละ
พระยากำแดง พระยาอินทปัตถะนคร พระยาจุนธุ์
พรหมทัต พระยานันทเด้น มาแล้วก็พร้อมกันตัก
แต่ง ให้คนทั้งหลายไปเอาหินมาก่อไว้แต่เมืองหนอง
หารหลวง อันบัดวันนั้น จึงก่ออุบมุงได้อุงฺกชาตุ

พระพุทธเจ้าเทอญ บดิน มหากัณฑ์ประจำ และอร-
 หันตเจ้าทั้งหลาย จึงกล่าวหาว่าหินผุงนั้น ได้ก่อไม่
 แด้วแต่ก่อน ร่างแต่ย์ไม่เป็นมงคลมังคละ และ
 บดินอิฐก่ออุบมุขัน แด้วจึงดุมไฟโน้นเทอญ ก็
 จักบริบูรณ์คำด้นาภายหน้าโน้นชะแด อรหันตเจ้า
 ทั้งหลายมีคำวาตงนแด้ว ท้าวพระยาทั้ง ๕ ก็ตกแต่ง
 ให้คนทั้งหลายบดินอิฐ ที่ดินอิฐเอาฝ่ามือเจ้ากัณฑ์ประจำ
 เป็นค้ำดินดิบก่อแด้ว ก็ให้พระยาดุรวรรณพิงคละ
 แรกชุดชุกก่อนแด้ว พระยาจุนัน พระยานันทเด่น
 พระยาอินทปัตถะนคร จึงชุดนำให้เสนาอำมาตย์ชุด
 คนทั้งหลายก็ชุดทุกคนด้วย เอาดำดับกัน รากกก
 เอาตักดองค้ออกเจ้ากัณฑ์ประจำ รวงกว้างทั้ง ๔ ด้านเอา
 ๒ วาเจ้ากัณฑ์ประจำ ท้าวพระยาแบ่งด้านกันก่อชนแด
 ท้าวพระยาทั้งหลายผุงนั้น ก็เอาเข้าของบรรจุกัณฑ์หมัด
 ทุกพระยานัน และพระยาจุนันพรหมทต มีเงินแน่น
 ๑๕๐ แน่นหนัก ๔๐๐ มีค่าแน่น ๕๕๐ แน่น ๆ หนึ่ง

หนัก ๓๐ บาท เอาชั่ง ๕ กำมี ๕ หน่วย ๆ หนึ่ง
 ๑๗ กำมี ๗ หน่วย รองไตได้กอด้านตะวันออก พระ
 ยาอินทปัตถะนคร มีเงินแป ๕ ด้าน ๕ แฉ่น ๕ หมัน
 ๕ พัน ๕ ร้อย ค่าเบี่ยงมี ๓ หมัน ๓ พัน ๓ ร้อย
 ๓๐ อัน หด่องทองเป็นรูปเรือได้ไว้ภายใต้ กอด้าน
 ไต้พระยาคำแดงมีโตนค่าหน่วยหนึ่ง หนัก ๖ หมัน
 ได้ค่าแน่นเต็ม และพวงมาตย์หูกับกระโจมหัวแก้ว
 มรกตหน่วยหนึ่ง ชันค่าหน่วยหนึ่งหนัก ๗ หมัน ได้
 วันระฆังเต็ม ไต้ค่าหน่วยหนึ่งหนักแฉ่นหนึ่ง โอค่า
 ๕ หน่วย ๆ หนึ่งหนัก ๒ พัน ชันเงิน ๕ หน่วย ๆ
 หนึ่งหนัก ๓ พัน ชันนาก ๗ หน่วย ๆ หนึ่งหนัก ๕
 พัน รองไตท่ามกตาง ตั้งหินแปดงเป็นหีบได้ไว้
 กอด้านตะวันตก พระยานันทเสนมชันค่าหน่วยหนึ่ง
 หนัก ๗ พันคงได้แหวนเต็ม ชันเงินหน่วยหนึ่งหนัก ๕
 พัน บักบั้นเก่าเต็ม ไต้เงินมี ๒ หน่วย ๆ หนึ่งหนัก
 ๕ พัน ได้มาดเต็มมีร้อยคู่ ๆ หนึ่งหนัก ๒ พันค่า เงิน

๘ หมื่นได้เมือง ๑๗ กำมี ๗ หน่วย ๑๕ กำมี ๕ หน่วย
 ๑๓ กำมี ๓ หน่วยไว้ร้องไต่ ก่อต้านเหนือ พระยา
 ดุรุวรรณพิงคตะ มีกระโจมหัวคำสองอัน ๆ หนึ่งหนัก
 ๓ หมื่น ตั้งवादคำ ๒ อัน ๆ หนึ่งหนัก ๓ แด้น ฤง
 หมากหน่วยหนึ่งหนัก ๘ หมื่น ได้แหวนแตะพวง
 มาดัยหุเต็ม ชันคำหน่วยหนึ่ง หนัก ๗ หมื่นได้วัน
 ระฆังเต็ม ไต่คำหน่วยหนึ่ง หนัก ๓ แด้น ชันคำ ๘
 หน่วย ๆ หนึ่งหนัก ๒ พัน ชันเงินหน่วยหนึ่งหนัก ๓
 พัน ชันนาก ๗ หน่วย ๆ หนึ่งหนัก ๕ พัน ร้องไต่
 ไว้ท่ามกลาง ท้าวพระยาทั้ง ๔ ด้านก่อแด มหา
 กัสต์ปะเจ้าจึงเอาไหรามาตั้งไว้ ด้านตะหน่วย เขียน
 คาถาให้เป็นมัจจคตะโตกได้ไว้ทุกหน่วย ดุรุราหู
 ปรีตได้นำแล้ว ท้าวพระยาทั้ง ๕ มีพระยาดุรุวรรณ
 พิงคตะเป็นเจ้าบ ^๕ กัดกเอานอแด ^๕ ไหรัดทั้ง ๔ ^๕ ด้านเวียน
 ไปชวา ๓ รอบ จึงปะไว้ พระยาจุดนี้พรหมทศจึง
 ตกเอานา ^๕ แด ^๕ ไหร ^๕ ของตะวณออกรดตงจึงกอน พระยา

อินทปัตถนคร พระยาคำแดง พระยานันทเสนจึง
 กระทำตั้งเดยวและก่อต่านไต ตักเอาหน้าต่านนั้นได้
 กอชน ท้าวพระยาทุกพร้อมกันกอชนเป็นดั่งเตา เป็น
 ราวอบมุงชนแต่พินดินเป็นเหล็กยิม & ต่าน จึงวางไว้
 เต้นน จึงให้พระยาสุวรรณพิงคตะ กอชนให้เป็น
 เรียงฝาบารมีทงยอดสุด ให้ได้วาหนึ่งแห่งเจ้ากัณฑ์ปะ
 จึงวัดแต่เคาชนยอดสุด ได้ ๒ วาเจ้ากัณฑ์ปะ แล้ว
 จึงก่อเตาชน & ต่าน แล้วจึงเอาไม้จวงไม้จันทน์
 ไม้คำพิก ไม้คันทรด ไม้ชมฏู ไม้นิโครช ไม้รัง
 มาเป็นพินดุม ๓ วัน ๓ คืน ดูกแล้วจึงเอาหินหมาก
 กอม กดางป่าที่เป็นมิ่งคตะมาถมชุม และมหา
 กัณฑ์ปะเจ้าและอรหันตเจ้า และท้าวพระยาทั้ง ๕ จึง
 เอาอูรังคชาติฐาบันหาไว้ในอบมุงชนั้นแต่ จึงให้ตน
 ประตุไว้ ยามนั้นอูรังคชาติจึงบักปอมผ่ากำพดะเสด็จ
 ออกมา อยู่ในฝ่ามือของชวามหากัณฑ์ปะเจ้านั้นแต่
 อรหันตเจ้าทงหลาย และท้าวพระยาเสนาอำมาตย์

หนึ่ง ผังไฉ่แจ่งเบ่องไตแบ่งรูปไฉ่กั๊กหมายเมืองมิ่ง-
 คตะ ๒ หน่วยนกาตะว้นออก ไปเอาเมืองตั้งกาหน่วย
 หนึ่ง ผังไฉ่ไตฉะว้นตกเบ่องไต ไปเอาเมืองตักกะคีตา
 นครหน่วยหนึ่ง ผังไฉ่ไตฉะว้นตกเบ่องเหนือ แบ่งเป็น
 รูปม้าอาชาไนยไว้ หมายด้านเหนือว่าอู้งคะชาคู พระ
 พุทธเจ้าได้เด็ดจ้อออกมากระทำปาฏิหาริย์อู้งเรื่อง ทำ
 พุทธวงจนะทำนวยคำด้นานะชะระนิทานอยู่ฝ่ายด้านเหนือ
 จึงเจือมาไตให้อาชาไนยบ้นหน้าม้ามาเหนือเพื่ออันแด
 วนหนึ่ง พระยาสู่สุวรรณพิงคตะ หากไตได้ดัดบริบพึงเอา
 พระเจ้าเทศนาแจ่งไนนิทานนี้ จึงให้ไฉ่เพื่อเจ้ากั๊ดปะ
 จึงแบ่งรูปม้าพลาหกตัวหนึ่ง หันหน้ามาเหนืออยู่
 เรียงอาชาไนย หมายว่าแม่นพระยาศรีโคตบุตรณ
 ตนจักได้รู้บ้นนาอู้งคะชาคูคำพุทธคำด้นาเท่า ๕๐๐๐
 พรรษานน กำฝ่ายไตฉะว้นเหนือ แดวจึงให้แบ่ง
 บ้นเป็นดั่งม้าพลาหกตัวประเดร์ฐันชะแด คิงน
 อาชาไนยพลาหกนี้ อรหันตเจ้าทั้ง ๕ ไนบัญญัติด้วย

บุพเพนิวาสานุสสติญาณ จึงแบ่งไว้ในนิทานนี้แล้ว
 นักปราชญ์เจ้าทงหตายคุแล้วค่อยพิจารณา ด้วยปลา
 ตามนัยปรมัตถธรรมนั้นเท่าวนเทอญ ยามนั้นมหา
 กัดดีปะเจ้า พาหุอรหันตเจ้า ๕๐๐ เวียนวิฐุปทักษิณ
 แล้วท้าวพระยาทงหตาย พร้อมกันอธิษฐานเวนเข้า
 ของเงินทอง เครื่องบริโภคนกัณณวมณู อินฐานันหา
 ไว้ร้องไต่ด้วยคำว่า เจ้าของฝูงนี้เป็นสัตว์ตีพาตามต่อ
 เท่า ๕๐๐๐ พรรษาในน้ำที่เข้าเทอญ พระยาสุวรรณ
 พิงคละ พระยาคำแดงจึงพร้อมกันปรารภนา ขอ
 ให้ผู้ชานี้ได้มาบวชในพระพุทธศาสนาเป็นอรหันต์ อย่า
 ให้เราพี่น้องพลัดพรากจากกันเทอญ พระยาจตุ
 พรหมทัต พระยาอินทปัตตะนคร พระยานันทเด็ญกัหวิ
 ชมชณินนิตเตเยาะโยกันเดญวิว่า เมื่อก่ออุบมุง พระยา
 เจิวหนองและชาวทงหตายก็ยงชอนกันแต่ บัดนี้หาก
 ปรารภนาเขาก็ไม่ชักไม่ชวนชาทงหตายนจา พระยา
 สุวรรณพิงคละจึงว่า มีคำปรารภนาต่างกันตาย ข้า

ทั้งต้องจึงไม่ได้ชวนเพื่อน และโบราณว่าปลุกเรือน
 ตามผู้อยู่ ครั้นว่ามักเคียวทางด้วยจึงปรารภนำเทอญ
 แล้วพระยาทั้ง ๓ จึงว่าดำชู่ๆ ผู้ชำได้ก่อด้านหนึ่ง ขอ
 ให้ผู้ชำได้บวชในพระพุทธศาสนาเป็นอริหัตตคนถน ๕
 เทอญ ยามนั้นอริหัตตเจ้า ๕๐๐ คน มีมหากัดดีปะ
 เป็นประธาน จึงพร้อมกันอวยพรว่า จึงให้ได้สำเร็จ
 ความปรารภนามหาราชทั้งปวงเทอญ จึงเด็ดใจไป
 ทางอากาศไปสู่เมืองราชคฤห์ เพราะว่าจะตั้งคายนา
 ธรรม ท้าวพระยาทั้งหลายและน้องพระยากับราช
 บุตรประชุมกัน พระยานันทเด้นจึงปฏิสันถารเชิญ
 พระยาเกศาตะนคร พระยากุดนทนน ท่านไม่ได้มา
 ก่ออุบมุงด้วยเราทั้งหลายฉันนี้จ่า พระยากำแดงจึง
 ถัดว่า อริหัตตเจ้าไม่ได้เอาอรุรังคราตุพระพุทธเจ้า
 มาทางไหน ได้เอามาทางเมืองหนองหารหลวง ผู้
 ชำรช่าวอริหัตตเจ้า ไปบิณฑบาตในเมืองหนองหาร
 น้อย ผู้ชำจะลักมากักัดจะไม่ทัน พระยาสุวรรณ

ทุกข์ในวิญญูสังสาร ถึงนฤพานเบื้องหน้าไม่สงสัย
 เดย พระยาจตุนี้พรหมทัต พระยาอินทปัตตะนคร
 พระยานันทเด่น พระยาคำแดง ได้ยินคาถาอันพระ
 ยาสุวรรณพิงคตะ ก็มีใจชื่นชมบาน เหมือนบุพทศ
 มารตด้วยหน้าอันไม่รู้ตายนั้นแต่ พระยาจตุนี้พรหม
 ทัตมีทองคำ ๕๐๐ แผ่น หนัก ๓๐๐ พระยาอินทปัตตะ
 นครมีเงินแป ๓ แล่น คือเงินเหรียญไทย พระยา
 นันทเด่นมีขนทองคำ ๓ ใบ ๆ หนึ่งหนัก ๓ มื้อน คือ
 พระยาคำแดงมีเงินดั่ง ๓ แล่น คือเงินตรา ทำว
 พระยาทั้ง ๔ กับชาพระยาสุวรรณพิงคตะด้วยคาถาอัน
 นเด พระยาตะบทคาถา พระยาสุวรรณพิงคตะ
 ก็จึงชวนพระยาคำแดง พระยาจตุนี้พรหมทัต พระ
 ยาอินทปัตตะนครจึงชวนพระยานันทเด่นเข้าไปเมือง
 พระยาทั้ง ๔ ทุกคนแล้ว ก็ด่าดั่งกันหน้าจากรุกำพร้าว
 กลับไปสู่เมืองแห่งตนทุกคนแต่ กดำออรหันตเจ้า ๕๐๐
 รูป มีมหาศักดิ์ประจำเป็นประธาน กับพระยาทั้ง ๕

จัดหาเทวบุตรเทวดาทงหตาย อันจะรักษายังอุรังค
 ชาติพระพุทธรองค์เจ้า วิศุกรรมเทวบุตรจึงแต่งให้
 เทวบุตร ๒ คน ๆ หนึ่งชื่อว่าจิตตเดชา อยู่รักษา
 ภายนอก มีวิมานปราสาทตั้งอยู่อากาศมีบริวาร ๓๐๐๐
 องค์หนึ่งชื่อว่าวรรณกุมภา อยู่รักษาด้านเหนือมี
 บริวาร ๓๐๐๐ องค์หนึ่งชื่อว่าดารชกา อยู่รักษา
 ด้านตะวันออกมีบริวาร ๕๐๐ องค์หนึ่งชื่อว่ามีปฏิ
 รุกขา อยู่รักษาด้านใต้มีบริวาร ๕๐๐ องค์หนึ่งชื่อ
 ว่าโพธิปัตตกรุกขา อยู่รักษาด้านตะวันตกมีบริวาร ๕๐๐
 องค์หนึ่งชื่อว่าสุนทรณอยู่พนรักษาของ พระยา
 ทง & บุชาอุรังคชาติมีบริวาร ๕๐๐ ถัดหนยงมี
 เทพตามเหตักต ๓ องค์มีเดชานุภาพมากนัก อยู่รักษา
 อุรังคชาติ อยู่ริมฝั่งข้างเหนือด้วยตะวันออก ๒ องค์
 องค์หนึ่งชื่อว่าทกขณวิฐิต ได้อ่านแจ้งมีองชวาหมองค์
 หนึ่งชื่อว่าตระห์หัดส์รัฐา คือว่าเจ้าแผ่นดินเมือง องค์
 หนึ่งชื่อวานาคกฎวิถาร คือเจ้าโต่งกว้าง อยู่ทิศ

ตะวันออกปากน้ำเซตกทิศใต้ และมเหศักดิ์ ๓ องค์
 เป็นหมู่บ้านตมเมือง อยู่รักษาอุรังคธาตุศาลาบ้าน
 เมือง ภิกษุสงฆ์ชาวโศกาทังหลาย และบุคคตผู้ใด
 คือว่านักบวช และคนคฤหัสถ์ เป็นผู้ใดกระทำบุญ
 รักษาดีเมตตภาวนา อันให้ทานอันใดอันหนึ่ง ให้
 กรวดนาอุทิศไปถึงเทพดา ๒ องค์ และมเหศักดิ์
 ๓ องค์ เอาอุรังคธาตุเป็นทัพง และปรารภนาเอา
 อันใดก็ดี เทพตามเหศักดิ์ทังหลายหากค้าชูให้วุมิ
 เจริญด้วยสมบัติเจ้าของ มีอายุมั่นคงแก่บุคคตผู้
 ปรารภนานนแต่ คงแรกแต่ขึ้นมา คนและเทวดา
 ทังหลาย หมายมีพระยานนทเด้นอยู่เมืองมุนนคร
 เป็นเค้า หากอุปัชฌ์รักษาธาตุพระเจ้า เดียงกาด
 ชำนาญ ยามเมื่อศาลาต่างไปได้ ๒๐๐ พรรษา
 พระยาตรีธรรมอได้ถัดร้างนิหารเจดีย์ได้แปดหมื่น
 พันในเมืองทงมวณ ยามนั้น ยังมีพระยาคนหนึ่ง ชื่อ
 ว่าดุมิพพระราช ยามนั้น พระยา ๕ คนผู้ได้ก่ออุบมุง

ก็ไต่เป็นอรหันต์ทุกคน เมื่อฉันเข้าไปเฝ้าพระยา
 ดุर्मิพระราชเป็นปกติ จึงตามเจรจาต่อพระยา บอก
 เหตุจกไต่ด้วร้างเจดีย์หดวง ในญุกำพร้าให้รุ่งเรือง
 มาก พระยากยนิต์มากนั้ก พระยาก็เอารพดเฒ่นามา
 ด้วร้างแปดงอรังคชาติเจดีย์ ที่ในญุกำพร้าที่บรรจุ
 ชาติไว้บริบวณญเฒ่นั้ก จึงด้วคนเป็นข้ำโอกาสทั้งหดาย
 ๓๓๓๓ คน มีหม่นรามเป็นค้ำผู้แก่ ให้พระราชทาน
 เงินหม่นค้ำพัน บ่าวไพร่เงินพันค้ำร้อย เรือคนดะ
 เฒ่นั้ก พร้าชวานด้วชจกเดย์มคนดะดวง จึงด้วบ้าน
 ทั้งหดาย ๗ บ้าน ๆกวาน ๓ ให้บันดินอิฐ บ้านด้วน ๓
 บ้านชัตญา ๓ บ้านกระโดน ๓ บ้านชะองค้ำ ๓ บ้าน
 ด้วร้างแรว ๓ บ้านโพธิ์ไทร ๓ พระยาม้ออาญาให้รักษา
 ไม้โพธิ์ไทรพระ จึงด้วให้เป็น โอกาสหยาดหน้าตก
 แผ่นดินเฒ่นั้กจากบ้านผู้งให้เป็นขำอูบฏฐากมหาชาติ
 เจ้า และไม้โพธิ์ไทรตราบเท้า ๕๐๐๐ พรรษา ว่าด้งน
 ช้องหน้าอรหันต์ เพื่อให้รักษาดับ ๆ ไปเท้า ๕๐๐๐

พรวรษา หตังมาน^๕พระยาทุฐฐาคามิณี สร้างคูหา
 ปราวาทศาสตร์นาดวงไปได้ ๓๐๐ ปีวิเกณท์มา พระยา
 มิติณฑะมะหานครเกิด นับแต่พระเจ้านฤพานมา
 ได้ ๕๐๐ ปี แต่^๕นั้นเจียรกาดมาแต่ ยังมีพระยาคณ
 หนึ่ง ชื่อ^๕นิรุฐราชไว้ปลายได้เป็นพระยาเมืองมรุก
 นคร ไม่ได้ในคุณแก้ว ๓ ประการ จึงมาเอาบ้าน
 ฝูงนั้น อันพระยาดุมิพิทราช หากเวียนไว้เป็นข้า
 อัญญฐากมหาธาตุเจ้า มาเป็นด้วยไฮแก่ตน ไม่นาน
 เท่าใดชยาผู้หนึ่ง ได้ปลดกระเบนศัรัสค์อันตัวหนึ่ง
 มา ถวาย แก่ พระยา ๆ ไม่พิจารณา ก็ประหารผู้^๕เดนา
 อ้ามาตยกิน กตางคินน^๕เมืองพระยาก^๕หุดม^๕เดยเป็น
 หนองใหญ่ เหตุว่าพระยามีใจบาป ได้เอาข้าวโอกาด
 ฝูงอันพระยาดุมิพิทราช หากเวียนไว้กับมหาธาตุ
 เจาน^๕นี้^๕ก็^๕จึง^๕ถึง^๕ซึ่ง^๕อัน^๕ฉิบ^๕หาย^๕ตาย^๕ไป^๕มาก^๕นัก^๕นั้น^๕แต่
 นิทานอรัญคชาตุน^๕นี้ อรหันตเจ้า^๕ทง ๕ แแบ่งไว้ใน
 วัดเมืองร้อยเอ็จ^๕ประคูน^๕นัก^๕อน พระยาอินท^๕วจ^๕นิต

นองนินให้เรือนหิน พระโพธิ์ดาราเจ้า จึงด้ระโผด
 ให้เป็นไทย ฎีกกปกห้อมช้าโอกาดทั้งมวญ จึงให้
 จุ่มน้ำไว้นั้นแล้ว จึงด้ร่างวัดหลัง ๆ หนึ่งก่อเหนือ
 ฎุกำพร้าว ชื่อว่าวัดด้วน ช้าให้ช้าโอกาดไว้กับคัม
 เขตต์แดนแต่ปากห้วย เชื่อมนินแก่พระมหาธาตุเจ้า
 แล้วจึงได้ด้จจักไปเมืองเก่า อยู่พอบปี ๑ พันเรือนหิน
 จึงขึ้นมาไหว้ ปาทหัตถบาท พระโพธิ์ดาราเจ้ามี
 อาญาว่า ฎุหากให้เชื่อพิน้องเป็นข้ามมหาธาตุเจ้าแล้ว
 จะใช้ช่วงด้วยการอันใดก็ไม่เป็น คันว่ามักมากด้ต่าง
 เรือน ด้งกาดดูออกพรรษาด้งขาร จึงนำเครื่อง
 ด้กการบูชา แดะเครื่องทานฎุไปเป็นปกติเทอญ
 ยามนั้น พันชะเอ็งผู้พ จึงแต่งคน ๓๐ เมื่ออยู่ค้อม
 ด้บหน้าตามหลัง พันเรือนหินแล้วแต่งคนด้บด้ง
 เข้ากมา ๓๓๐ ยามนั้นชนกันเมืองทงหาดาย จึง
 ด้งด้ยแก่พันเรือนหินจะแต่งใช้การซาริม ๓๐ พระ
 โพธิ์ดาราเจ้า จึงให้เอาเครื่องด้กการบูชา เครื่อง

ทานกูไปเป็นปกติแต่หนมา บ้างเมื่อพระไชยเชษฐา
 ธิราชเจ้า เห็นนิทานอนัน ก็เสด็จไปเมืองรามดกษณ
 ปางหนแต่ หดงมานเจ้าด่านข้างก็ได้เห็นทานอนัน
 จึงไปสร้างหยุกยาหนองคายหนแต่ ครองนจกจาดา
 เจ้ากษัตริย์มาถึง พระหน่อเมือง และพระอุประโย
 พระยาศรีโคตรบุรพเจ้าองค์หัดอ ยามนั้นเข้าโอกาส
 ทงหลายก็ยังตงอยู่ไม่ถวณเดิน คักราชได้ ๕๒ ปี
 เจ้าราชครูหดวงโพนชะเม็กมาสร้างยอดธาตุนม แต่
 ฎุมถวณ ๒ ขนเมื่อเดัย ตงถึงยอดตุ้ด ๓ ปีจึงแตว
 บริบูรณ์ คักราชได้ ๕๗ ปี เจ้าองค์หัดอนฤพาน
 จันทศรีตมุดขนแทนได้ ๓ ปี เมืองหนเมื่อเร็วเอาเจ้า
 ชวยศรีตมุด ครนมาเป็นเมืองหนๆ ไตหนแทน ๓ ปี
 คักราชได้ ๖๐ ปีเบ็กถึ พระไชยเข้าเมือง คักราช
 ๖๗ ปีจันทตงไปโขง คักราชได้ ๖๘ ปีไคหน้าทวมใหญ่
 คักราชได้ ๗๐ ปีชวยศมุดทง ๒ มาเมืองคุกชายฟอง
 คักราชได้ ๗๒ ปีศรี ไฟไหม้ทวงฝน คักราชได้ ๗๕

ปีได้ ^{๕๕} ครอบงมตงเมืองคุก ^{๕๕} คักราชได้ ๙๐ ^{๕๕} ปีได้รัจ
 เมืองหลดมคคจิงกวาดคววออกเมืองหนองบัว คักราช
 ได้ ๙๘ ^{๕๕} ปีได้งำ ^{๕๕} คักเพมี ^{๕๕} คักราชได้ ๙๒ ^{๕๕} ปีได้รัจพนม
 แตกทกอน ^{๕๕} คักราชได้ ๙๘ ^{๕๕} ปีคัพพนมและผ่าชาว
 พรวรณนาแตกที่ชำเจ้าครหวดงชะเม็ก ^{๕๕} จิงเอาควว
 ชาวโอกาดทงหลายดงปาศักดี ^{๕๕} ประมาณ ๒ ^{๕๕} ด่วน
 ยังอยู่ค่างบ้านแดนดินด่วนหนึ่ง ^{๕๕} คักราชได้ ๑๐๒ ^{๕๕} ปี
 ด้รัจ ^{๕๕} อาฆาฏตุญตระวันมิด ^{๕๕} บินนเจ้าทรงนฤพาน
^{๕๕} บินนคักราชได้ ๑๐๗ ^{๕๕} ปีเบ้า ^{๕๕} เจ้าครหวดงโพนชะเม็ก
 นฤพาน ^{๕๕} กุดบุตรเจ้าฝุงวักาด ^{๕๕} จิงจำนำดีบไว้ ^{๕๕} คัก-
 ราชได้ ๑๒๐ ^{๕๕} ปี ^{๕๕} เมืองปาศักดีแตกคัก ^{๕๕} ศวีชาตุชาว
 โอกาดอันค่างอยู่ปาศักดี ^{๕๕} ก็แตกฟุงซาญไปทุกบ้าน
 น้อยเมืองใหญ่ทุกแห่ง ^{๕๕} บางทกคนมาซาตุพนม
 ๑๙/12/๒๕๖๓ หุ้หลุดจากระบบ TUDC โดย นายวิรัชกร สมบูรณ์ หมดอายุ
^{๕๕} คักราชได้ ๑๓๔ ^{๕๕} ปีศวี ^{๕๕} คักอาวพระเจ้าดงมาทาแ
^{๕๕} บินนชาวโอกาดทงหลายเป็น ๒ ^{๕๕} ด่วน ๆ ^{๕๕} หนึ่งก็เมอไค
 ด่วนหนึ่งก็ไปเหนือ ^{๕๕} คักราชได้ ๑๔๐ ^{๕๕} ปี ^{๕๕} แตกไทยปี

เด็กรู้ ไทยว่าจึงชาวโสภาตั้งหลายก็แตกฝูงซาญ
ไปตั้งบอยุดอม ท้าวพระยาหิวบ้านหิวเมืองเป็นอัน
มากหลาย บางทีกคนมาที่ธาตุพนมเป็นอันน้อยประ-
มาณ ๒๐-๓๐ นนแด.

บัดนี้ จักกล่าวพระเชษฐาธิราชเจ้า ไข่มุมแก้ว
พระยาธาตุแก้วลงไปเมืองรามลักษณ์ ปางนั้นว่า
ไข่มุมเราพระองค์ได้หิวพระยาธาตุ ให้พระยาธาตุรักษา
นำท่อมต่อนดิน พระมหาธาตุเจ้าอย่าให้ดำค่า ให้
เก็บกำเอาเพ็ชภาคในเขตต์ดินดอน อันบิดาเราพระ
องค์ หากได้เวนให้แก่พระมหาธาตุเจ้านั้น มากกระทำ
ไว้เป็นอุปการะ หยุกยาเป็นหนึ่งแก่พระชินธาตุเจ้าให้
รุ่งเรืองไปเท่า ๕๐๐๐ พรรรษาเทอญ คือว่าไม้ครกกก
เรือ ชี้น้ำมันยาง ต้นผงยางผาโคดากหวาย ควาย
ดากเชือก เรือไหลดำมท่า ช้างตายชนายหล่อน
ศาตอนศาต่อน คกมาในคืนพระมหาธาตุ ให้เก็บ
กำเอามาเป็นเนื้อหนึ่ง พระชินธาตุเจ้า ครนณูเป็น

ใหญ่ผู้รักษาไม้เก็บเอา อปายคมนิยะ คือว่าคตอง
 วินาศฉิบหายให้ถึงแก่ผู้รักษา ถ้าบ่าวไพร่ผู้งกระทำ
 นาด่วน แตะกระทำอันควรแต่ไม่ให้อปายคมนิยะ
 คือว่าคตองวินาศฉิบหายให้ถึงแก่มันผู้ไม่ให้ว่าดังนั้นแต่
 และมาตาพระคำดินพระชาตุนั้นใน ช้างเหนือแต่ปาก
 ห้วยยาเฒ่า คือว่าปากห้วยก้อมเกาะทางวนออกถึง
 ดอนดินกตองน้ำ ทางใต้ปากน้ำก่าตก ทางตะวันตก
 ห้วยกระดัง คือห้วยแคน เวียนอ้อมรอบทุกแห่ง
 เป็นเขตต์ดินชั้นในแต่ บุคคลผู้ใดผู้หนึ่ง คือว่าท้าว
 พระยาเสนาอำมาตย์ บ่าวไพร่ชาวเมืองใดผิดอาญา
 ตั้หญิงพานฉนมโทษควรฆ่า หากเข้ามาถึงพระชิน
 ชาติเจ้า ถึงเขตต์ดินชั้นใน ดั้นหนึ่งยังอยู่นอกเขตต์
 อย่างกระทำร้ายให้เสียชีวิต แม้ว่าได้ไล่แก่ชาวโอกาส
 ทงหุดวย บดินแดนคักราชราชาได้ ๓๗๖ ปกาพยย
 เดือน ๕ ชน ๔ คำ คณ ๕ เมืองโฮงไค่ ดัก ๓ คิว
 พ่อเฒ่าพระเป็นเจ้า พระยาหลวงนักระพิชิตระราชา

พานัศรัโคตบองเจ้าเป็นประธาน และพระยาเดณา
 มนตรีทั้งหลาย ประดำทศรัทธาในพระดำริรักษาตุ
 ศาสตร์นาพนม จึงมาตรวจก่อนแปลงกำแพงคันทพระมหา
 ชาติเจ้าแต่ ชื่อชะทายของชาติทั้ง ๔ ด้าน กับทั้งหอ
 เจ้าพระแท่นบูชาทั้ง ๔ ด้าน และสร้างวัดกระต๊บ
 สร้างกำแพงอ้อมพระมหาชาติเจ้า ทั้งมวญทาง
 ยาว ๕๔ วา ทางขวาง ๕๒ วา ๕๐๒ วา กับประตู
 โขงเพื่อไม่ให้เป็นมดะมันทัน แก่พระศาสตร์นามมหา
 ชาติเจ้าแต่ ให้เป็นที่ปด้าทศรัทธาตั้งการบูชา แก่
 คนและเทพยดาทั้งหลายนั้นแต่ นิพพานปัจจุโยโหตุ
 พ่อแม่หลวงศรีโคตบอง ให้โอวาทแก่พระยาชาติว่า
 ประการหนึ่งเข้าโอกาสหยาดทาน ให้รักษาเขตต์แดน
 ดิน, ดอน, ไร่, นา, น้ำหนอง, กองปลาที่ไฉน
 พระยาดมิตะราช ประดำทให้ไว้เป็นอนุภรณ์ แก่
 พระมหาตุพนมดังนี้ ก็ให้ไฉนแก่ไฉนอย่าถกถอน
 ผู้ใดหากมีโศภัตินห้ามกมากหากมากถกถอนดิน, ดอน,

ไว้, นา, นา, หนองกองปลาฝูงนั้นออกไป คือว่าคำ
 ดิบหายให้ถึงแก่เม็น มีในเด้าเห็นพระยาธาตุฝูงไว้แต่
 ก่อนแต่ กับตาเจ้าด้านทั้ง & ธาตุพนมบรมมหาสถาน
 ได้ศรีพระยาทศ พระยาศรีวิไชย ให้คุมปกพกหอม
 พิศหนุชมดุกหาดาน และข้าโองการธาตุพนมเจ้าไว้
 อย่าให้ชวนเซไป ทางใต้เห็นเหนือออกจากหมู่จาก
 ชุมที่ใด ถ้าหากชวนเซไปออกจากชุม กว้าโองการ
 พระธาตุเจ้า ให้พระยาทั้ง & เอาเข้ามาอย่าให้ดิบหาย
 ประการ ๓ ถ้าเขาหากถักหนัดนแห่งบุทศผู้ใด ให้
 พระยาทั้ง & ถ้องถามเขาหากมีพี่น้อง ให้เขาไถ่เอา
 ไม่มีอุปกรรมเกิดในดินพระมหาธาตุเจ้า ให้พระยา
 ทั้ง & เอาไปไถ่เอามาได้ ถ้าไม่มีตั้งเอาให้อาณัติ
 กตติกาตัญญาไว้ว่า อย่าให้จับขายป่ายช้อไปได้
 เห็นที่ใด ให้พระยาทั้ง & มาบอกเจ้าโองการ ศักราช
 ได้ ๓๐๘ ปี เดือนเจียงชน ๓๓ คำนวนจันทร์ ปางเช่น
 เจ้าครหวง โพนชะเม็ก ให้เจ้าด้านทั้ง & แต่งให้

19/12/๒๒๒๒ ผลิตโดย ส.ป.ส.บ. TUC ให้ นายวิรัตน์ สอนคา พิมพ์

รักษาข้าไอกาด และพระราชอาณาเดิมตั้งประอุคม
 บรมบพิตร พระมหาศรนามประโชตะกษัตริราช
 เจ้าเดิมเจ้าพระเป็นเจ้า องค์เป็นพระอยู่หัวประดิษ
 พระราชอาณา พระราชโอกาดจุ่มดวง^๒นได้หัวแดน
 กตางน้อยศรีมุงคุดให้พิทักษ์รักษา พิษหมุ่หมุ่พี่น้อง
 ดูกหาดนข้าไอกาดทางคงบุญ อย่าให้ส่วอันเดินไป
 ไต่เหนือ ที่ไหนหมุ่หมุ่พี่น้องดูหาดน หากส่วอัน
 เดินไปตชอนอยู่ห้วยฮู่ฎา ตอมท้าวพระยาแดนหมื่น
 ที่ใดกดี ให้แดนกตางน้อยศรีมุงคุดสวัสดิ์ จัดท้าว
 ถอดถอนเอามาไว้ตั้งเก่า ใครอย่าถอดถอนเอาดีพระ
 นำหนองกงข้าลงมา แต่จอกพอกตระนอง เคอนชะ
 โปนเมืองวัง เชียงร่มผาบัง ให้แดนกตางน้อยศรีมุง
 คุดคุ้มปกเอา อนึ่งให้เด็กน้อยถือโอกาดดวงยา นำ
 อาญาเดาพระองค์ และนางกษัตริย์ไปจัดเข้าได้เยี่ย
 ไม่ให้เอากับเขาวันไว้แต่เราพระองค์ มีคำสั่งได้ศรีษะ
 เขาตั้งใด จึงให้รามศรีเฒ่าแก่ เอากราบถวายเป็น

ราชสมบัติ ท้าวพระยาแสนหมื่น ดิบบร้อยน้อยใหญ่
 แก้วहार ออย่าชะวิธีมาบใหม่ เอาตั้งของเงินคำ
 ช้าง, ม้า, โค, กระบือ, ด้งผ้า ดูกหญิงนางสาว
 ศรีหน้าตาดทอง ออย่ากดชชอเรือนเขา อหนึ่งออย่าอ
 ขบรบกินเข้าด้าร ออย่าริบเข้าคิบ ออย่าอ้อออย่าชอด
 ด้ารจอด ออย่าแปดง อหนึ่งเข้าเขาได้ไถ่อย่าถอดเอา
 กับเขาผู้รักษาพระราชอาณา ออย่ากระทำกรงประดิดิธิ
 พระราชอาณา ถวายคักราชนอกพระยาทั้ง ๔ พระยา
 ศรีโคตบุรพ์ ไต่เอาเข้าไปได้บาตรพระเจ้าจตุไปเกิด
 เมืองร้อยเอ็จ จุติจากเมืองร้อยเอ็จ มาเกิดเป็น
 พระยาสมุทรธรรมในเมืองมรุษนคร พระยาบ้ดเด่น
 จุติเกิดเป็นบุรือว่ายดว่าย จุติเกิดเป็นครรรพพานิช
 จุติเกิดเป็นพระยาจักรผ่านแล้ว จุติเกิดเป็นพระไชย-
 เชษฐาธิราชเจ้าแต่ ดัพรหมคัศตรพระราชอาณาดมเต็จ
 มหาราชแตะเชียงทอง หัวของด้านข้าง ในห้อง
 ประดิดิธิจุมคัศตา เรียกหลักดินแตะสระเข้า กับดิน

พระชินชาตุวัตปะโกฏได้ชาตุพนม คดังคำเจ้าคณะบุรี
 เดยง ข้าพระองค์พระราชาศรัทธาหมื่น ด้ระดิน
 ด้ระข้าให้เป็นทาน ด้ระชุมหมื่นเคราะห์ ด้ระชุมหมื่นก
 ไร่ชุมชาย เมืองดอง ดอนรี บ้านขวาง โดกระบาด
 ชุมข้าหาดวงคำพอง ชุมผ้าขาว ด้วงอ้อยชุมฝาทอง
 ชุมต่างเขียง ชุมกระตือไชย ชุมจำปรา และชาว
 ชาวบ่อชุมน้อยอภัย บังรอกพวงนาคา ชุมโคกโย
 ชุมผ้าขาวเมืองฝง คำ ๓ พัน เงิน ๓ หมื่น ช้าง
 บุรไชย ๓ ตัว ข้าคนชุมด้ระของทั้งมวญกับดินกระ
 ด้รี พระองค์ม้เจตนาศรัทธา ด้ระดินและข้าให้ทาน
 พระชินชาตุพนม หัวอกพระเจ้า ตราบเท่า ๕๐๐๐
 พรรษา เขตด้ดินชาตุแดน กำเหนื่อเอาปากห้วย
 บังรอกน มิตรด้มิงมาหัดักศิตาเดขเห็น หัดักบัก
 ห้วยบังรอก เป็นดินพระมหาชาติ พระองค์ให้ทาน
 เน่งวันตกได้หมื่นเดขได้หัดัก ท่าเกวียน เน่งได้หัดัก
 หนองง้าว เน่งได้หัดักหนองพอก เน่งได้หัดักห้วยนา

ทั้งย่องคำ เน่งได้หัดกหนองห้าง เน่งได้หัดกหนอง
 ธานผิง เน่งได้หัดกหอกุณ เน่งได้หัดกหนองชุมแดน
 เน่งได้หัดกหนองนาปาดอง ๆ หัดกคิลา เดชมี่หัดก
 หั้นหยังตงรวงดั้น ซ้ำเด่าตองมาคอง ๆ ตองมาดู
 เพียงวงมาทำวังหุดตมาเคื่อเฒ่า ตองมาทำบ้าน
 วังกร ตองมาทำบ้านพด เขาขามหวานเป็นหัดก
 เน่งมาได้ไม้ม่วงกระกุดกำวันตค ดมบ้านพิมาน
 ดูเปรี้ยแคะทาง เน่งได้ปากห้วยเชื่อมเป็นหัดก ซ้ำม
 ได้ฝั้งตองมาทางบ้านซองท่าเมือง ตองมาวังแดง
 เมืองหัดคองนอกไม้คางฮุงเฒ่า ซ้ำมได้ปากห้วยแดง
 แคะกำซ้าย เน่งได้วังตกลึงวังแซ่ข้าง เป็นหัดกตง
 เน่งไปได้ ได้หัดกนาทอน เน่งไปได้หนองโพ เน่ง
 ได้ขามเคี้ยหั้นคิลาเดซ & หัดก เน่งได้หนองทอง
 เน่งได้กำไม้ม่วงไซบ้านหัดก เน่งได้โพนฮุงกำวันตค
 19/12/2019 เน่งได้หัดกหนองฮุน โดย เน่งได้วังฮ้อม & หัดก เน่งได้
 ปากห้วยเซียงห้วยดี เน่งได้ทางมีฮุดหัดก เน่งได้หั้น

วันระฆัง เเน่งได้กั๊กงเกวี่ยน ดงห้วยกงเกวี่ยน
 ต้องถึงยอดบางทราย ต้องมาแก่ง ๓ ซ้ำ มาหน้าแก่ง
 ต้องปากบั้งชาย ต้องฝั่งโขงชันมาปากห้วยชะโนด
 เเน่งข้ามได้ปากห้วยแควนอา เตะห้วยชันไปเหนือ
 หีนกอง เเน่งได้หนองคำตา เเน่งนะทางยุรยาญมาด่าน
 พดได้ห้วยห้วงว เเน่งได้ไฮยอเอง เเน่งได้ขามเฒ่า
 เเน่งได้หีนดมเด้าเท่าหีนหมู เเน่งไปดงอู๋ เเน่งได้หีน
 แท่นเเน่งได้ห้วยช้างเฮ้ ๘ ทัพเปาะทัพปาวทังอังกระ
 ด่วน ต้องกำวนออกคินท้าวบาวอินทร์ กำวันคกคิน
 พระชินชาตุ เตะเซดต้องมาเว้นแก่ง เชียงโตมาปาก
 เซน้อย ต้องมาหีนเรือชาว ต้องมาเว้นผดจิงมา
 ถึงนาผดคมอญ มาหาข้างหาดวงตัดได้ค่านหิน เเน่ง
 ได้หนองชาควาย เเน่งได้ปายห้วยเตือ ต้องมาถึง
 19/12/2563 สืบค้นจากกรม. TUJC โดย นายวิรัชกร สมบูรณ์ ทนอายุ
 ไพ ๒ แถว ต้องตัดได้ปากบางรวก หินด้มากิน
 หดักปากห้วยบั้งรวก บาทจุ่มโตมนี้เป็นดินชาตุพนม
 เจ้าเท่า ๕๐๐๐ พรรษา พืชอากาศดินดอนขอนขวง

บ่อทำนาเกิดอย่างน้ำวังหนอง ไม้กกกถกเรือข้างตายน
 ขนายหัด^๕อนฝังผานองา แด้นแก่นคั่งถามว่าหน่อเงิน
 หน่อคำชุมเงินชุมคำและเกิดมี^๕ในดินคอนัน บาทจุ่ม
 พนมโตมน^๕ ก็หากเป็นของพระชินชาตุพนมตั้งเดี่ยว
 ให้ข้าโองาดและจำเรือนด้านใต้ด้านเหนือ และข้าโ-
 กาดภายในเจ้าคนบู^๕เดียงเป็นใหญ่ ให้พระมหาชาตุ
 เจ้าพร้อมกันเก็บกำเอามาเป็น^๕เนื้อหนึ่ง พระชินชาตุเจ้า
 และอุ^๕ภู^๕ฐากแก้วทั้ง ๓ พระราชอาญาดีทช^๕ได้ดินเป็น
 ทานเท่า ๕๐๐๐ พรวรษา พระราชอาญาทรงพระราช
 ภูณาอ^๕พภัยไว้ภายใน เจ้าคนบู^๕เริงได้หัวพระยาเคำ
 ยศ^๕พระราชและชุม^๕ข้าโองาดด้านใต้ ด้านเหนือพระเจ้า
 เรือน ด้านใต้ยศ^๕พระราชชาตุพนม ชุมข้างโดกบาด
 ให้^๕ข้า^๕เดี่ยบบ^๕ไหลดแด พาค^๕พดและวันยาม ชุมกรจุด
 ด^๕ก^๕ชุม^๕น ข้า^๕พระ^๕ชาตุ^๕ไซ^๕ให้^๕ได้^๕พกด^๕อง ด้านใต้พระยา
 เคำ^๕ยศ^๕พระราช^๕ชาตุ^๕พนม จำ^๕เรือน^๕ด้าน^๕เหนือ^๕ชุม^๕หมุก^๕ถาง
 เขียง^๕ออก^๕หา^๕หา^๕มา^๕เผำ^๕พด^๕พระ^๕ภา^๕ไซ^๕ ชุม^๕สระ^๕ให้^๕เป็น

ข้าพระธาตุคุดงนาฉนและเข้ากพระธาตุกุดี้ พระปุม
 โคมไปชนกตางกฏี ชุมน้อยอุไทย บ้านรวพวนาข้า
 พระธาตุ คุดงผงไมเจีย ชุมผ้าขาวบ้านผงข้าตั้งนา
 พระธาตุ พระราชอาณาอัพภัย ชีชนมานยางเข้าด้าร
 เงินาหอมยอกรมเคียนคาวด้าวเชือกฝักพร้าวชาติฉน
 แด้วไฟร่เต่นด้รางบ้านนาตา เดือนอย่าเอาเกินเข้า
 โอเด อย่าเก็บเป็นของราชด้มบัตมาตราเข้าเกดือ
 หมากพดู พ่อแด้นั๊กหากเป็นข้าพระมหาธาตุเจ้าด้บ
 มาเดยวน หदानเจ้าถูกหนด้นใคร ข้าฉนเป็นชียา
 มยิดกุดี้ และไม่เป็นข้าชียามยิด แดะมีในด้นใคร
 พันเงินใช้ ๓ ข้า ๓ ใช้ผู้หนึ่งเหนือมาใช้การ แม้น
 มาตราว่าเขามีกิจเกิดในหนด้นใคร เจ้าด้นค่าน้อย
 ร้อย ๆ พระยา & ร้อยถึงพันให้เจ้าเงินคั้น ๒ ร้อย กาย
 กำนันให้เข้ากราบทอดพระองค์เทอญ ข้าครุพันด้ง
 อารามักคุดงน ข้าชุมนัด้ระพรอมคินคอม นเป็นทาน
 พระมหาธาตุพนมเจ้าเท่า ๕๐๐๐ พรราชา ก้าไต้ปาก

หนองแดง กำเหน็จปากก้อมเกาะ ตะวันตกห้วย
 แคน ตะวันออกฝั่งเป็นเขตต์ ๆ ปาทา ๑ เขาปาทา ๑
 ออกซ้ายยามาจับ ยาดเอาใคร หากดั่งอาญาพระ
 องค์ ตั้งให้ทนต์กรรมด่ม ๓๐๓ บาท คาริแก้วทง ๓
 เงินร้อยคั้งหมื่น จึงให้ห็นอภัยไว้ภายในพระองค์
 อภัยไว้แก่ข้าโองการตราบเท่า ๕๐๐๐ พรรษาดังเดี่ย
 พระยานัดตะบองเมืองนครเป็นผู้แต่งให้พระราชอาญา
 เป็นทนายชกษุณม พระยาชกษุณาอาญาไปตรวจเขตต์
 แคนอยู่ หดกดินชกษุพระยาเฒ่าเมืองบ้านซอง ๓
 ด้าน เป็นผู้หดกดินชกษุพระยาเฒ่าเมืองบ้านซอง
 ทงหลาย ๓ ด้านเป็นผู้กายแทน ฝั่งหดกแดนดินชกษุ
 พนม เดือน ๔ วัน ๙ ค่ำวันอังคาร จตุศักราชได้
 ๑๒ ปกคย เดือน ๔ วัน ๙ ค่ำ วันอังคาร เจ้าหมื่น
 ดุทธิพงษ์พานเป็นผู้เขียนจารึกศักราช เจ้าหม่อมคำ
 เป็นผู้เขียนจอมหวอกชกษุพนมไว้ และมี ๒๘ ลูกผู้
 ใดเชื่ออูรังชกษุจึงถือได้แต่ ผู้ไม่แม่นชววงตายแต่

ที่หัดงมาศักราชได้ ๒๓๘๑ ปีณดู เจ้าדםเค้จันต์
 จังเขียนดื่บไ้ไ้แด หัดกตินช้้นนอกกาเห็นอตงแต่
 ปากบางรวก ต้นเมืองรุกขนคร ช้้นหน้าบ้งรวกคคค
 หน้าบ้งรวกช้อคค นำถึงท่านกเหาะศรัทหน จังข้าม
 ทางหนองหวดวงช้้นรอบเท่า เก่าชอดเอาตาดทอง
 ตัดได้ปากบ้งอ้อยช้้นมานำเคมโขง ไปถึงเหต่าแน
 นางช้้นภูหัดกทอด ชอดได้ยอด้บ้ง ต้องนำย้งออก
 ไล่น้ำ ปราวกวมพระโนดพระเนาวี ชอดได้กระเดา
 ท้ายข้างบ้านชวงโดกบาด ต้องนำช้้นตาด ๗ ยอด
 ชอดได้กระเดาตาดทอง ตัดได้ปากบ้งอ้อย ช้้น
 เคมโขงถึงภูบางมุด แ่งนออกได้ภูแม่่นางม้อน
 เดาะภูแม่่นางม้อนลงได้ปากชาย ข้ามโขงได้ปาก
 บ่อ ถ่อได้กวนแม่แ่ย์ ไล่น้ช้้นภูข้างแ่ย์ ก้าวันออก
 ดินบ่าวบาอิน ก้าวันคกแม่่นดินพระช้้นชาคู เตียบ
 ด้นภูข้างแ่ย์ เหาะบ้องหัดอ้เกี้ยปอดเพ้ชร์ปไตยเซ
 น้อยลงนำเซ่น้อยคคคค นำเซ นายช้อถึงเซใหญ่ถึง

วังเรือชาววาทัดได้ดงนุ่น ตัดได้หนองมุดควายได้
ปลาดายห้วยเตือแด ฯ

สาธุ นิจจัม อรุณนิพพานปัจจุโย โหตุ ฯ

